

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: asystent sędziego Adam Zaborski

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2012r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P.

przeciwko Bankowi (...) z siedzibą w C.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. *Uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez Bank (...) z siedzibą w C. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:*

„Realizacja tytułu wykonawczego przez Bank – 15,00 zł.”.

II. *Zasądza od Banku (...) z siedzibą w C. na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.*

III. *Poleca pobranie kasie Sądu Okręgowego w Warszawie od Banku (...) z siedzibą w C. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty stałej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa.*

IV. *Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Banku (...) z siedzibą w C..*

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmC 375/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2011 roku powód – Stowarzyszenie (...) z siedzibą w P. wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazania wykorzystywania przez pozwanego - Bank (...) z siedzibą w C. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

„Realizacja tytułu wykonawczego przez Bank – 15,00 zł.”.

Powód wniósł ponadto o wydanie wyroku zaocznego zaopatrzonego w rygor natychmiastowej wykonalności w przypadkach prawem przewidzianych, wydanie wyroku uwzględniającego powództwo w całości na posiedzeniu niejawnym stosowanie do treści art. 479¹⁷ § 1 k.p.c., rozpoznanie sprawy również pod nieobecność powoda, bądź jego

pełnomocnika oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Swoje roszczenie powód oparł na fakcie, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej posługuje się wzorcem umownym zawierającym zakwestionowane postanowienie umowne.

W ocenie powoda, przedmiotowe postanowienie stanowi niedozwoloną klauzulę abuzywną. Zdaniem powoda, wzorzec umowy stosowany przez pozwanego, który jest oferowany konsumentom, jest rażąco sprzeczny z dobrymi obyczajami i narusza uzasadnione interesy konsumentów.

Powód podniósł, że zakwestionowana klauzula powinna zostać uznana za niedozwoloną, gdyż niezgodnie z prawem przewiduje uprawnienie dla banku do pobierania od klientów wcale nie niskich opłat za realizację tytułu wykonawczego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych a także przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność pozwanego lub jego pełnomocnika procesowego.

Powód wniósł także o przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze strony A. D. pełniącej funkcję Prezesa Zarządu pozwanego Banku na okoliczność kiedy bank pobiera opłatę za realizację tytułu wykonawczego, na co bank przeznacza środki uzyskane z tychże opłat, ile statystycznie wynoszą koszty poniesione przez bank przy realizacji tytułu wykonawczego.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że roszczenie powoda jest bezzasadne, albowiem zakwestionowane postanowienie nie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i nie narusza w sposób rażący interesów konsumentów, a tym samym nie można go uznać za niedozwolone.

Powód w piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2011 roku podtrzymał w całości wszystkie wnioski zawarte w pozwie.

Na rozprawie w dniu 9 stycznia 2012 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że cofa wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze strony A. D. pełniącej funkcję Prezesa Zarządu pozwanego Banku na okoliczności wskazane w odwołaniu i wnosi wyłącznie, by A. D. mogła złożyć stosowane wyjaśnienia przed Sądem.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany – Bank (...) z siedzibą w C. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie świadczenia usług bankowych na rzecz konsumentów.

Bezsporne jest, że w ramach prowadzonej działalności pozwany stosuje wzorzec umowy o nazwie „Tabela prowizji i opłat bankowych dla klientów posiadających rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe (ROR), lokaty terminowe i rachunki oszczędnościowe w banku (...) zawierający zakwestionowane przez powoda postanowienie o treści: „Realizacja tytułu wykonawczego przez Bank – 15,00 zł.”.

W odpowiedzi na pozew pozwany nie zakwestionował, iż w stosowanym przez niego wzorcu umownym zawarte jest powołane w pozwie postanowienie. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienie, w związku z czym okoliczność tą należało uznać za przyznaną w oparciu o przepis art. 230 k.p.c.

Wobec faktu nie zakwestionowania wiarygodności wzorca umownego, ani niezgodności kwestionowanego postanowienia z treścią postanowienia w nim zawartego należało uznać za udowodnione, iż był on stosowany przez pozwanego w obrocie z konsumentami.

W związku z tym rozważenia wymaga wyłącznie, czy zakwestionowana przez powoda klauzula ma charakter niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, że w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne to konstrukcja przewidziana w art. 385¹ – 385³ k.c., mająca na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą. Należy podkreślić, że ocena kwestionowanych klauzul prowadzona jest w oderwaniu od konkretnego stosunku umownego z określonym konsumentem, a jej przedmiotem jest badanie tylko tych klauzul wzorca, a nie praktyki i konsekwencji ich stosowania w umowach z konsumentami.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienie w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na jego treść, a zatem należało uznać, że nie było ono z nimi uzgodniane indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także, zdaniem Sądu, głównych świadczeń stron umowy. Należy przede wszystkim wskazać, że ustawodawca zastosował w tym względzie formułę negatywną, stanowiąc, że ocena dopuszczalności klauzul nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny lub wynagrodzenia, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Wprawdzie ustawodawca nie określił, co należy rozumieć przez sformułowanie „główne świadczenia stron”, ale należałoby sądzić, że z reguły są to takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia czyli tzw. essentialia negotii. W niniejszym przypadku są to: ze strony pozwanej – świadczenie czynności bankowych na rzecz klientów (konsumentów), ze strony zaś konsumenta – zapłata wynagrodzenia za świadczone przez bank czynności bankowe.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powoda postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy w tym miejscu wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać więc działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny. Mogą tu bowiem wejść w grę także inne aspekty, jak choćby zdrowie konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Jednocześnie ustawodawca wymaga, by naruszenie interesów konsumenta było w stopniu „rażącym”, które to określenie odnosi się do wypadków znacznego, szczególnie doniosłego odbiegania przyjętego uregulowania od zasad uczciwego wyważenia praw i obowiązków w łączącym strony stosunku prawnym. Rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym.

Mając powyższe rozważania na względzie Sąd uznał, że kwestionowana przez powoda klauzula o treści „Realizacja tytułu wykonawczego przez Bank – 15,00 zł.” stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

W przedmiotowej sprawie konieczne jest ustalenie charakteru zastrzeżonej w tym postanowieniu, obciążającej konsumenta opłaty związanej z realizacją tytułu wykonawczego.

W świetle treści twierdzeń pozwanego opłata zastrzeżona w przedmiotowym postanowieniu ma stanowić rekompensatę poniesionych przez Bank kosztów związanych z prowadzoną korespondencją z organami egzekucyjnymi w przypadku, gdy organy te, działając na podstawie stosowanego tytułu wykonawczego, dokonają zajęcia konta bankowego konsumenta w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego.

Sąd uznał, że stanowisko pozwanego wyrażone w odpowiedzi na pozew nie zasługuje na uwzględnienie. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do uznania, by przedmiotowa opłata miała obciążać konsumenta.

Należy wskazać, że stosowanie do treści art. 776 § 1 k.p.c. organ egzekucyjny może żądać od uczestników postępowania złożenia wyjaśnień oraz zasięgać od podmiotów wskazanych w omawianym przepisie, w tym również od banków, informacji niezbędnych do prowadzenia egzekucji. Zgodnie zaś z treścią art. 889 i nast. k.p.c. zajęcia rachunku bankowego dłużnika komornik dokonuje przez przesłanie zawiadomienia do oddziału banku lub innej jednostki organizacyjnej banku. Zajęcie jest dokonywane z chwilą doręczenia bankowi zawiadomienia o zakazie wypłat z rachunku bankowego bez zgody komornika. Bank zobowiązany jest przekazać komornikowi należność będącą przedmiotem egzekucji wraz z kosztami egzekucyjnymi lub zawiadomić komornika o przeszkodzie do przekazania tej kwoty. Dokonane zajęcie pozostaje skuteczne aż do całkowitego zaspokojenia wierzyciela. Zgodnie z treścią art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. 1) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 roku, Nr 72, poz. 665 – j.t.), informacje objęte tajemnicą bankową udzielane są też komornikowi w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym. Czynności komornika w tym zakresie zostały uregulowane w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2011 okr, Nr 231, poz. 1376 - j.t.). Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 tejże ustawy czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych wykonuje wyłącznie komornik, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w innych ustawach. Komornik wykonuje także inne czynności przekazane na podstawie odrębnych przepisów. Na tle przedmiotowej sprawy istotne znaczenie mają natomiast przepisy art. 2 ust. 5, 8 i 9 powołanej ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Stosownie do treści tych przepisów organy administracji publicznej, urzędy skarbowe, organy rentowe, o których mowa w art. 476 § 4 k.p.c., banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, podmioty prowadzące działalność maklerską, organy spółdzielni mieszkaniowych, zarządy wspólnot mieszkaniowych, inne podmioty zarządzające mieszkaniami i lokalami użytkowymi, jak również inne instytucje są obowiązane na pisemne żądanie komornika udzielić mu informacji niezbędnych do prawidłowego prowadzenia postępowania egzekucyjnego, wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia oraz wykonania innych czynności wchodzących

w zakres jego ustawowych zadań, w szczególności dotyczące stanu majątkowego dłużnika oraz umożliwiających identyfikację składników jego majątku. Informacji, o których mowa powyżej udziela się w terminie 7 dni od dnia otrzymania żądania w oparciu o dane przekazane przez komornika. Oplatę za udzielenie informacji komornik uiszcza po jej udzieleniu, na wezwanie podmiotu udzielającego informacji.

Mając powyższe przepisy na względzie należy uznać, że przepis art. 761 § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 ust. 5 ustawy jest podstawą prawną żądania przez komornika od banku informacji niezbędnych do prawidłowego prowadzenia egzekucji stanowiących tajemnicę bankową. Z przepisami tymi kompatybilny jest art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. 1 Prawa bankowego. Komornik sądowy może zatem w trybie art. 761 § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 ust. 5 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji żądać od banku wszystkich informacji konfidencjonalnych dotyczących osoby dłużnika i jego majątku, pod warunkiem że pozostają one w funkcjonalnym związku ze sposobem prowadzenia egzekucji.

Z powyższego jasno zatem wynika, że obowiązkiem banku wynikającym z powyżej wskazanych przepisów jest udzielenie na żądanie komornika wszelkich informacji niezbędnych do prawidłowego prowadzenia postępowania egzekucyjnego z rachunku bankowego dłużnika, za które to informacje opłatę winien uiścić komornik na wezwanie organu, który informacji tych udzielił.

Podobnie ma się rzecz w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2005 roku, Nr 229, poz. 1954 – j.t.) z tą jednak różnicą, że w przedmiotowym postępowaniu informacje udzielane są bezpłatnie na żądanie organu egzekucyjnego. Stosownie do treści art. 80 te same ustawy organ egzekucyjny w celu przeprowadzenia egzekucji z rachunku bankowego przesyła do banku zawiadomienie o zajęciu wierzytelności pieniężnej zobowiązanego wynikającej z posiadania tego rachunku. Organ egzekucyjny, dokonując zajęcia wierzytelności lub prawa majątkowego, nabywa prawa zobowiązanego do dokonywania czynności w sferze prawa materialnego, które może jednak dokonywać wyłącznie w takim zakresie, w jakim są one konieczne do zaspokojenia dochodzonej należności. Należy wskazać, że generalny obowiązek udzielania organom egzekucyjnym wszelkich informacji i wyjaśnień niezbędnych do prowadzenia egzekucji, skierowany m.in. do zobowiązanego, został wprowadzony w art. 36 ustawy, choć w przepisie tym wprowadza się go w formie możliwości żądania przez organ wszelkich informacji i wyjaśnień. Natomiast w § 2 komentowanego artykułu obowiązek jest wyraźnie nałożony na zobowiązanego, który udzielać ma organowi egzekucyjnemu wszelkich wyjaśnień potrzebnych do dochodzenia należności pieniężnej. Chodzi tu o wszelkie wyjaśnienia związane z zajęciem wierzytelności lub innego prawa majątkowego albo ruchomości, które mają służyć skutecznemu wykonywaniu powyższych praw zobowiązanego. Obowiązek powyższy jest uzasadniony przejęciem przez organ egzekucyjny praw zobowiązanego, który powinien udzielić wszelkich wyjaśnień potrzebnych do dochodzenia zajętej wierzytelności lub prawa. Informacje i wyjaśnienia, o których mowa w art. 36 § 1 ustawy, udzielane są nieodpłatnie przez uczestników postępowania egzekucyjnego oraz organy administracji publicznej i jednostki im podległe lub przez nie nadzorowane.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że udzielenie stosowanych informacji na żądanie organu egzekucyjnego w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego jest obowiązkiem Banku. Brak jest natomiast jakiegokolwiek uregulowania, które nakładałoby na konsumenta obowiązek ponoszenia opłat z tego tytułu. Zastrzeżenie takiej opłaty we wzorcu umownym nie znajduje zatem żadnego uzasadnienia. Za bezzasadne Sąd uznał stanowisko wyrażone przez pozwanego w tym zakresie, który dla usprawiedliwienia faktu zastrzeżenia wskazanej w zakwestionowanym postanowieniu opłaty podawał konieczność rekompensaty poniesionych kosztów związanych z udzieleniem stosowanych informacji organom egzekucyjnym. W ocenie Sądu, niedopuszczalne jest przeniesienie na konsumenta obowiązku pokrycia kosztów związanych z udzielaniem przez Bank informacji, do której to czynności przedsiębiorca jest obowiązany na mocy obowiązujących przepisów prawa. Przedmiotowa klauzula zmierza zatem do przeniesienia na konsumentów obowiązków wynikających z prowadzonej przez Bank działalności. Należy w tym miejscu podkreślić, że skoro pozwany, jako profesjonalista, prowadzi działalność gospodarczą nastawioną na zysk, to ponosi również ryzyko gospodarcze z tą działalnością związane. Trudno więc, w ocenie Sądu, zaakceptować przenoszenie tego ryzyka gospodarczego na konsumenta, gdyż jest to sprzeczne z dobrymi obyczajami. Za niedopuszczalne zaś należy w szczególności uznać przerzucanie na konsumenta obowiązków nałożonych na przedsiębiorców stosowanymi przepisami prawa. Zakwestionowane

postanowienie stanowi więc, w ocenie Sądu, nadużycie przewagi kontraktowej pozwanego, jako profesjonalisty względem konsumenta, przyznając pozwanemu przewagę w łączącym ich stosunku umownym. Objęta sporem klauzula rażąco narusza zatem interes ekonomiczny konsumenta, który zostaje obciążony opłatą nie mającą odzwierciedlenia w przepisach prawa. Dochodzi zatem jednocześnie do ukształtowania obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i wykorzystania jego słabej pozycji w stosunku umownym.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy mieć także na względzie fakt, że na podstawie wskazanych wyżej przepisów ustawy o komornikach sądowych i egzekucji Bank uprawniony jest do żądania od komornika zwrotu opłaty za informacje udzielone na żądanie tego podmiotu w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego. W konsekwencji może zatem dojść do takiej sytuacji, w której Bank za to samo świadczenie pobierze opłatę zarówno od komornika – na podstawie przepisów ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, jak i od konsumenta - na podstawie zakwestionowanego postanowienia. Zdaniem Sądu, naruszenie interesu konsumenta osiąga w takim przypadku stopień intensywności, który należy uznać za rażący.

Wszystkie wskazane wyżej okoliczności uzasadniają zatem twierdzenie, iż przedmiotowe postanowienie nie uwzględnia i nie zabezpiecza interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nierównorzędny i rażąco niekorzystny dla konsumenta. Zakwestionowany zapis bezsprzecznie zatem, w ocenie Sądu, kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane przez powoda postanowienie wzorca umownego stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał jego stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 96 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594 – j.t.). strona wnosząca o uznanie postanowień umowy za niedozwolone jest zwolniona od kosztów sądowych. Wobec powyższego, o obciążeniu pozwanego stałą opłatą sądową od pozwu orzeczono na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 i art. 94 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w minimalnej stawce wynagrodzenia radcy prawnego określonej według § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Należy jedynie wskazać, że ponieważ powód wygrał sprawę w całości zastosowanie znajduje w tym przypadku art. 98 i 99 k.p.c., z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę w całości obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Zwrot tych kosztów przysługuje powodowi albowiem jego pełnomocnik procesowy będący radcą prawnym zgłosił żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.).

Publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Bogdan Gierzyński